

SVENSK LÄRARETIDNING

ORGAN FÖR SVERIGES ALLMÄNNA FOLKSKOLLÄRAREFÖRENING.

N:o 26.

STOCKHOLM, 29 JUNI 1882.

1:a årg.

Prenumerationspris:	Utgifningstid:	Redaktör och ansvarig utgivare:	Byrå:	Prenumerationsställen:
Helt år 3 kr. Tre fjärdedels år . . . 2 * 50 öre. Halft år 1 * 75 * Ett fjärdedels år . . . 1 * I landsorten tillkommer postarvode.	hvarje torsdag. Annonnspris: 25 öre pr petitrad. Lösnummerpris: 10 öre.	EMIL HAMMARLUND, STOCKHOLM. Tryckt hos N. Joh. Björkman.	Östra Trädgårdsgatan 20. Redaktören träffas kl. 12—1 e. m. Postadress: Stockholm.	I landsorten: närmaste postanstalt. I Stockholm: de större tidningskon- toren samt hrr Palm & Stadlings bokhandel, Malmskilnadsgatan 19.

INNEHÅLL: Hvad fordras för att folkskolans lärjungar skola sättas i stånd att i skrift någorlunda språkriktigt framställa sina tankar. (Pristäfings-skrift n:o 3.) — För dagen: Petitionen om löneför-bättring. — Notiser. — Sveriges allmänna folkskol-lärareförening: Från Södertörns, — Hammarkinds, — Blekings östra, — Harjagers, — Kinds, — Kinne, — Håbo, — Södra Dalarnes krets-föreningar. — Tid-ningsöfversigt. — Utlandet. — Frågor och svar. — Brevlåda. — Lediga tjänster m. m. — Annonser.

Svensk Läraretidning kostar från 1 juli till årets slut 1 krona 75 öre.

Hvad fordras för att folkskolans lärjungar skola sättas i stånd att i skrift någorlunda språkriktigt framställa sina tankar?

(Pristäfings-skrift n:o 3.)

Lärjungen bör själf, under ledning af läraren och läroboken, *konstruera grammatikan*. Han bör dervid börja med det allra enklaste och stegvis närma sig det svåraste.

Obestriddligt och sant är det ofta upprepad påståendet, att i hvarje sann och god uppfostran bör finnas harmoni. Den ena förmögenheten får således ej försummas för den andra. Allra minst torde skolans ändamål tillgodoses, om hjertats och sinnets bildning och lyftning ej komma till sin rätt. Visserligen värdera vi mycket ett utveckladt förstånd och ett hufvud, fullt af kunskaper; men lika stort, om ej större, värde sätta vi på trohet, redbarhet, arbetsamhet o. s. v., dygder, utan hvilka hvar-ken individen eller samhället kunna hoppas en lycklig framtid. Ett det bäst tillgodosedda hufvud ofvan ett dåligt hjerta är såsom ett tempel, byggt på en röfwarekula. Med en sådan åskådning kunna vi naturligen ej annat än i främsta rummet sätta det skolans läroämne, som i all synnerhet är egnadt att helga vår känsla och vilja och således bilda den *goda* människan och medborgaren. Härmed hafva vi ej på minsta sätt lemnat *insigt* och *duglighet* ur sigte. Alltid och allestädes äro ju kunskaper och färdigheter goda och nödvän-

diga, och icke minst torde detta gälla om vår tid. Skola vi emellertid nämna ett *medel*, hvarförutan vi ej kunna förskaffa oss ens inom dörren af hvarken *sanningens* och *skönhetens* eller *kunskapens* tempel, så veta vi ej annat än — *språket*, *moders-målet*. Vi tveka derför ej att gifva detta såsom läroämne ett ibland de allra främsta rummen.

Men språket är icke blott det medel, hvarigenom jag tilllegnar mig, hvad godt, skönt och nyttigt andra hafva tänkt, utan äfven det enda medel, hvarmed jag kan gifva uttryck för mina egna tankar och känslor. Förutom god läsfärdighet och förmåga att uppfatta det lästa, tillkomma dock för detta ändamål såsom förutsättningar: 1:o insigt och färdighet uti språkets *ortografi* (= rättskrifning) och 2:o insigt uti språkets *konstruktion* (= sats- och ordböjningslära). För att gifva ett något så när fullständigt svar på den fråga, vi här ofvan framställt, medgifva vi, att äfven den första af de nyss påpekade förutsättningarna borde behandlas; men med tillkännagifvande, att vi betrakta denna såsom ett nödvändigt, men redan tillgodosedt villkor, vilja vi här, med erinran om att äfven språkets uppfattande vid läsning rörer ett behöfligt och välgörande inflytande deraf, endast fästa oss vid det andra af de framställda villkoren.

Redan öfverskriftens form gifver i någon mån tillkänna, att vi anse folkskolan i allmänhet ej hittills förmått sätta sina lärjungar i stånd att i skrift någorlunda språkriktigt framställa sina tankar. Vi säga i *allmänhet*. Våra bäst ordnade och utvecklade folkskolor, t. ex. i de större städerna, vilja vi nämligen gerna tro utgöra lysande undantag. Vårt omdöme gäller emellertid flertalet af folkskolor. »Detta är ett hårdt tal», torde många lärare tänka. Ja, väl. Ingen önskar hellre än vi, att det saknar grund. Sjelf på folkupplysningens stora

arbetsfält offrande tid och krafter i folkskolans tjänst, hafva vi med vemod gjort vår erfarenhet och iakttagelse. Det är nog godt, om vi lärare här, som ofta annars, döma oss sjelfva skyldiga; dock anse vi oss hafva grundad anledning tro, att många, ja, kanske de flesta, icke heller i detta stycke sparat sina krafter, utan troget, efter bästa förmåga och insigt, ockrat med de pund han fått.

Om det är sant, att folkskolan i allmänhet hittills ej lyckats nå önskvärdt resultat rörande saken i fråga — hvari skola då orsakerna hertill sökas? I tanke att, då det väl kan anses som en allmän-giltig sanning, att om anledningarna till ett förefintligt, mindre godt förhållande kunna undanrödjas, ett bättre sakernas tillstånd skall inträda, vilja vi, innan vi gå vidare, antydningssvis söka besvara den framkastade frågan.

Då vi, såsom nyss sades, hafva anledning att i allmänhet tänka det bästa om skolans lärare, vilja vi ej på detta håll spana efter anledningarna. Vi vilja ej beskyllas för att vilja sopa rent för egen dörr, då vi anse oss finna t. o. m. allt för många talande skäl på andra håll: hos lärjungarne, skolans anordning, läroämnet, läroboken o. s. v. I allmänhet arbetar väl folkskolan — i likhet med småskolan — under ogynnsammare förhållanden än kanske alla andra slags skolor. Lärjungarnes låga ålder med deraf följande ringa utveckling, deras stora antal och ojemna skolgång, icke sällan beroende af föräldrarnes likgiltighet och fattigdom, deras ofta ringa begåfning — äfven de minst begåfvade måste ju mottagas —, den mer-ändels långa skolvägen, den korta skoltid, under hvilken de utvecklade och svaga krafterna skola delas mellan många ämnen, de många afdelningarna, som samtidigt skola undervisas af en enda lärare, det ifrågavarande läroämnets natur att kräfva

en jämförelsevis högre grad af mognad och utveckling, svårigheten att få alla barnen att anskaffa lärobok och, om detta likväl lyckas, bristen på fullt lämplig sådan — antyda icke dessa omständigheter tillräckligt många och talande svårigheter att öfvervinna. Om äfven i lyckliga fall många af de antydda anledningarna icke förefinnas eller kunna undanröjas, återstå dock under alla omständigheter *ringa begåfning* — rent af idioter kunna stundom förekomma — och *fattigdom*, utgörande så kraftiga hinder, att mången gång folkskolans s. k. »minimum» näppeligen kan förvärfvas. Att *alla* folkskolans lärjungar skulle kunna bibringas färdighet att i skrift någorlunda formriktigt använda sitt modersmål, är därför en för oss alltför sangvinisk och djerf tanke. Men att *flertalet* må komma derhän, det är något, som vi gerna vilja hoppas och önska. Såsom ännu ett nödvändigt villkor härför anse vi oss böra påpeka, att folkskolan behöfver ett plus vid såväl sin början som slut: en god småskola och fortsättningsskola.

Hvad bör iakttagas, då barnen skola handledas att i skrift framställa sina tankar?

Vi vilja här om säga vår mening, i af-sigt att frågan må komma under diskussion.

Lärjungen bör själf konstruera grammatikan. Språket finnes till först, *grammatikan* efteråt. Man gör iakttagelser och sammanför likartade fall under gemensamma synpunkter, och så uppstår — en regel. Barnen ledas att göra på samma sätt. Alltså bör undervisningen ej utgå från den grammatiska regeln — detta kan väl ske vid studiet af främmande språk, då jag ej förut eger något språkmateriäl —, utan från *språket själf*. Tjenliga exempel väljas härvid. Exemplet först, regeln sist. Detta är visserligen något, som vi tro iakttagas vid den muntliga undervisningen, men ej i våra språkläror. Vi anse dock, att det, med hänsyn såväl till lärare som lärjungar, äfven der med fördel bör kunna tillämpas. En sådan uppställning gifver åtminstone vid handen, att hufvudsaken är studiet af *språket* — här exemplen — ej *regeln*.

Den inlärdas grammatiska regeln bör, för att befästas i minnet, omedelbart tillämpas, helst genom s. k. »tyst» öfning. Vid all undervisning gäller som regel: *uppfatta* först, *inpregla i minnet* sedan. I detta fall är dock fråga om icke blott att i minnet inlära en förut med förståndet uppfattad lärosats, utan äfven att i praktiken, i lifvet, tillämpa den samma. Här erfordras öfning, och utan sådan gifves ingen färdighet. Dessa öfningar böra företagas af lärjungen själf. Läraren, hvars tid och krafter kunna bättre användas, bör erinra sig, att han skall tala så litet som möjligt; barnen böra deremot tala och arbeta så mycket mera. Andras tuggor befördras ej matsmältningen. Barnen må därför tugga åt sig själfva, och framför allt må de ej öfverlastas med något nytt, förrän de hunnit väl bearbeta och smälta, hvad de redan erhållit, endast så blifver det deras verkliga egendom. *Visande* lärjungen vägen, låter läraren honom själf gå den

samma. För att barnasjälens en gång, om möjligt, må kunna lyfta sig på egna vingar, bör hans krafter här, som alltid, stärkas och öfvas. I motsatt fall torde ju hända, att läraren undervisar, talar och analyserar, så att han själf blir modlös och utarbetad. Nå, men lärjungen då? Ja, om icke allt redan är som en dunkel dröm, så *vet* han kanske något, men *kan* mycket litet. Besvara frågor, »det går kanske som vatten», men huru är det med tillämpningen? I synnerhet folkskolan har behof af att tillgodose sig alla nyttiga öfningar, ty med hennes organisation äro s. k. »tysta» öfningar alldeles oundgängliga. Men, höra vi invändas, huru skola dessa öfningar anordnas, huru skall tillämpningen ske? Läseboken passar ju icke alltid härför. Vi svara, att om vi hade en lämplig, praktisk lärobok att lägga framför barnen, skulle hela svårigheten vara afhjelpat. Vårt önskningsmål i detta stycke är därför att erhålla en för ändamålet lämplig läro- och öfningsbok. Dr D. A. Sundéns läroböcker äro ju mycket goda, men den eller de för folkskolan önska vi för vår del gerna i en annan form. För att gifva en föreställning om, huru vi ungefär tänka oss en lärobok i här föreliggande ämne, afsedd för folkskolan, hänvisa vi till Lesebüchlein — Sprachübungen — von Dr Thomas Scherr, ett arbete som under våren 1881 med beröm omnämndes i ett resebref från Schweiz, infördt uti »Tidning för folkskolan». För egen del hafva vi i folkskolan hittills använt Dr Sundéns minsta lärobok, men städse hafva vi plockat ur bitar här och der. Då vi någon gång afhört andras undervisning, tycka vi oss äfven hafva märkt, att hvar och en haft sin egen lärogång, och synes detta tyda på obelåtenhet med läroboken, ifall sådan begagnats.

De grammatiska öfningarna böra åsyfta, att lärjungen så fort som möjligt må kunna begynna att i skrift framställa sina tankar. — Folkskolans korta och dyrbara lärotid gör det nödigt, att vägen till det föresatta målet göres så kort som möjligt. Språkets uppfattande och förnuftiga användande är målet. Grammatikan är ej mål, hon är medel. Om ej detta påstående får ega allmängiltig sanning, så pruta vi ej på, att det ovilkorligen gäller folkskolan. Der kräfver den korta tiden, att allt onödigt teoretiserande bannlyses, på det att lärjungarne åtminstone må komma innanför dörren af språkets helgedom. Tankeverksamheten kan och bör i någon mån utvecklas vid all undervisning. Anser jag, att hela grammatikan måste läsas, innan de skriftliga öfningarna kunna på allvar begynna, kunde ju det olyckliga inträffa, att sagda öfningar grundsatsenligt ej finge begynna någon gång, ja, än värre, skoltiden kanske vore slut, innan lärjungen hunnit till sista permen. Hvad är då nödigt att känna, innan s. k. uppsatsskrifning kan ifrågakomma? Vi svara: allt det i grammatikan, som lärjungens eftertanke och språkgehor säger honom, kan öfverhoppas; det viktigaste, han ej kan sluta sig till af talspråket, bör genomgå och

öfvas. Här af följer, att talspråkets förnämsta oriktigheter böra rättas. Om också detta allmänna svar möjligen kan gillas, torde meningarna — med tanken på de olika dialekterna också icke utan skäl — vara så mycket mera delade, då det blir fråga om, att i detalj angifva, hvad som först och främst behöfver öfvas. Såsom språkliga förutsättningar, innan uppsatsskrifning bör och kan begynna, vilja vi för vår del nämna: användandet af stor begynnelsebokstaf, hvilket förutsätter begreppet proprium (= egennamn), skilletecknens bruk, hvilket förutsätter någon färdighet att skilja satser och meningar från hvarandra, öfning af numerus, i synnerhet hos verb. För att ega förmåga att skilja satser från hvarandra, måste subjekt (= det omtalade) och predikat (= det ut-sagda) inläras; bidelarnes innehåll klargöres genom utfrågning.

Språköfningarna böra vara ordnade och gå från det allra enklaste till det svåraste.

— Den sanning, som vi här uttalat, bör ju vara en genomgående regel vid all undervisning och således äfven vid språkundervisningen. Vi hafva nyss i korthet uttalat, hvad som enligt vår tanke lämpligen bör genomgå till en början. Oupphörligt bör dock lärjungarnes själfverksamhet tagas i anspråk. De antydda språkliga förutsättningarna inläras därför genom *enkla satsöfningar, fullständiga, skriftliga svar på frågor* öfver genomgångna läse- och lärostycken, *afskrifning ur minnet* af berättelser, *förändring till numerus* dels af enskilda substantiv och verb, dels af smärre satser och dels af läseboksstycken, t. ex. »Hjorten», »Vargen och lammet» m. m. Vi anse sålunda, att satsöfningarna skola fortgå i en viss ordning och kunna följaktligen ej fullt instämma med dem, som mena, att man alltid bör utgå från stycken i läseboken, der det icke alltid är så godt att finna rikligt materiäl till en viss regel. Fordringarna skärpas stegvis. Lärjungarne böra nu kunna återgifva af läraren *muntligt framställda berättelser och sagor, förvandla episka skaldestycken* — äfven sådana som »Svalan», »Ejdern» m. fl. af Böttiger — *till prosa, författa enkla beskrifningar*, hvarvid ämnen kunna tagas från närmaste omgifningen, geografien och naturalhistorien, *bref, smärre affärsskrifvelser* och mera *sjelfständiga uppsatser*. Så mycket tiden tillåter, är det godt, om, i samma mån som uppsatsskrifningen fortgår, en grundligare insigt uti språkets form- och satslära bibringas.

Såsom en kort sammanfattning af det sagda vilja vi, på den såsom öfverskrift framställda frågan, gifva följande enkla svar:

Med förutsättning af *god läsfärdighet* och förmåga att uppfatta det lästa samt tillräcklig färdighet i språkets *rättskrifning*, bör, derest lärotidens korthet och lärjungens naturliga begåfning m. m. ej utgöra öfvervinneliga hinder, det åsyftade målet vinnas genom *någon insigt i språkets sats- och formlära* samt genom *tillräcklig, stegvis fortskridande öfning i dess skriftliga användning*.

Jemte dessa korta och ofullständiga an-tydningar, vilja vi till sist påpeka ett par allmänna omständigheter. Barn äro ofta benägna för slarf, något som läraren på allt sätt bör motarbeta. Så fort ett barn slarvat vare sig i ena eller andra hänseendet, bör det därför få göra om samma arbete, tills det är verkställt med största möjliga omsorg. Ett konsekvent förfarande härvidlag medför god verkan. Emellertid torde ett dylikt tillvägagående, jemte barnens olika arbetsförmåga, hafva till följd, att de ej kunna sammanhållas i ett »läs-lag», d. v. s. arbeta på alldeles samma skriftliga öfning. Barn, som ej kunna läsa »rent», böra ej få deltaga i de skriftliga öfningarna, äfven om de — emedan de äro godkända i öfriga ämnen — gå i en högre klass. Innanläsning blir för dessa hufvudsak, och de böra spöras till framsteg häruti.

Måtte insigten uti, kärleken till och för-mågan att använda vår gemensamma, dyrbara egendom, *modersmålet*, spridas i allt vidare och vidare kretsar!

Glöm ej halfårspre-numerationen!

FÖR DAGEN.

Petitionen om löneförbättring.

På tal om ländtmannapartiets ställning till folkskollärares lönefråga och hänsyftande på den masspetition om löneförbättring, som nu förberedes till regeringen, gör Nerikes Allehanda för den 16 dennes följande erinran:

Vare sig att man nu har rätt eller orätt i den förutsättningen, att våra folkskollärare, då de vända sig till *staten* med begäran om högre löneförmåner, dermed också eftersträfvat ett lösgörande från den ursprungliga lokala grund, ur hvilken de uppväxt och hemtat sin näring, ganska säkert är, att något i den vägen föresvärfvar folkmedvetandet, som icke rätt kan förlika sig med att i allmogebarnens lärare, hvilka sjelfva till det mesta utgått ur folkets leder, se herrar och statsembetsmän, som i full känsla af denna sin ställning betrakta sig som främmande för och stående högt *öfver* den folkklass, i hvars tjänst de arbeta.

Det alldeles riktiga i denna meningens senare del, men på samma gång det obefogade uti en dylik erinran, då ju intet talar för, att folkskollärarne vilja betrakta sig stående öfver den folkklass, i hvars tjänst de arbeta, påvisades i förra numret.

Äfven mot meningens förra del må en gensaga göras.

Om folkskollärarne önska, att den i lag stadgade minimilönen måtte höjas — och derom är ju nu fråga —, hafva de näppeligen någon annan att vända sig till med en dylik begäran än till regeringen.

Riksdagen såsom sådan kan ej mot-taga någon petition. Visserligen kan man vända sig till *enskilde riksdags-män*. Dermed har ju också gjorts försök helt nyligen, då för ett par måna-der sedan väl minst ett 50-tal ledamö-

ter af de båda kamrarna mottogo pe-titioner i detta ämne. Resultatet af detta petitionerande är känt.

Till kommunerna kan man ej heller vända sig. Dessa kunna visserligen höja *sina egna* lärares löner, men kun-na ej göra det ringaste till för att få den lagstadgade minimilönen höjd. Och föga hjälper det *kåren*, om en eller annan kommun höjer lönen för sina lärare. Det stora flertalet får stå på samma punkt som nu, ty de flesta kommuner anse sig ej böra höja lö-nen med mindre, än att bidrag från staten erhålles till denna förhöjning.

Återstår alltså endast att vända sig till regeringen med anhållan, att denna ville framlägga proposition i ärendet inför riksdagen. Detta är just hvad inom riksdagen sjelf — särskildt i för-sta kammaren — kraftigt påyrkats. Hvad kan då vara lämpligare än att förhjelpa till att så sker?

Dermed att folkskollärarne anhålla, att regeringen måtte framlägga ären-det inför riksdagen, hafva de ju i in-gen mån sökt lösgöra sig från »den ursprungliga lokala grund, ur hvilken de uppväxt och hemtat sin näring». Det har aldrig varit ifrågasatt att i pe-titionen påyrka någon ändring i de *grun-der*, efter hvilka bidragen till lärares aflöning nu utgå. Denna angelägen-het öfverlemnade lärarne helt och hållet åt regeringen och riksdagen att bestämma. Folkskollärarne gör det mindre, hvar-ifrån de få sin aflöning, blott de ordent-ligt utfå den, och blott lönen blir så-dan, att — som första kammarens le-damöter af statsutskottet yttrat — den kan »anses utgöra en i förhållande till folkskolans allt mer ökade betydelse till fyllas görande ersättning för lära-nes mödosamma och ansvarsfulla ar-bete» samt »fullt tillräcklig för lära-nes *tarfliga* bergning».

*** Inspektionsmöte.** Seminarii-adjunk-ten och folkskoleinspektören Herrman-sson i Upsala hade den 21 dennes kallat lärare och lärarinnor inom Nora, Huddunge och Östervåla församlingar till ett möte i Nora skolhus, hvarvid läraren derstädes, hr Aug. Norlén, undervisade i kristendom, svenska språket och fysik, hvarjemte en sångupp-visning med barnen egde rum. Efter på hr Norléns inbjudning intagen gemensam middag, samtalades om de hållna lekti-onerna. Till den otvungna och förtroliga stämningen under mötet bidrog ej minst inspektören.

Kanslirådet Bruhn har nyligen gjort en resa till Norrbotten för att inspektera det finska seminariet i Haparanda och det lappska i Mattisudden.

— *** 26 slöjdskolor** inom Upsala stift erhö-ll förra året statsbidrag med 1,300 kr. Tierps församling ensamt hade 7 dylika skolor.

— *** Till 25 fortsättningsskolor** inom Upsala stift utlemnades år 1881 i statsbidrag 1,375 kr. Högsta antalet fortsättningsskolor kom-mer på Films och Valbo församlingar (4 hvar-dera). År 1878 funnos inom stiftet endast 7 dylika skolor.

— **Från två skollärareseminarier** har till Öre-sundsposten ingått den underättelsen, att lärarne under de två sista åren högst betyd-ligt minskat undervisningen i katekisation, och att anspråken på utanläsning af bibelspråken nu icke ställts så högt som förut, så att ele-verna t. o. m. blifvit afrädda att göra så om-fattande anteckningar som förr.

— **En sångtåflan** mellan de skånska sång-föreningarna skall ega rum i Helsingborg den 9 juli. Såsom prisdomare komma att fungera sånginspektören Sanne från Köpenhamn, ma-joren Lagercrantz från Kristianstad, registra-torn v. Sydow från Lund samt musikdirek-törerna Hallberg från Landskrona och Rosén från Malmö.

— **Kristna lärareföreningen** inom Linkö-pings stift har sammanträdde i Linköping 11 och 12 juli, dervid bl. a. diskuteras: Vore det önskligt, att folkskolan frigjordes från kyr-kans och presterskaps förmynderskap?

— **Kyrkostämman i Sköfde** har tillsatt *nit-ton personer*, hvilka skola hafva sällsyn hvar och en inom sin rote öfver, att alla i skol-lärdern varande barn ordentligen besöka skolan. Lärarne skola för hvarje vecka lemna under-rättelse om skolförsummelser.

— **18 elever** utexaminerades den 19 dennes vid norra Kalmar läns småskollärlärarinnesemi-narium i Vestervik.

— *** Afsatt** af skolrådet blef för någon tid sedan skolläraren And. Fridlund i Gilberga i Värmland. Domkapitlet har emellertid åter-visat ärendet till skolrådet för ny behand-ling.

— **En elev** vid Linköpings seminarium har — enligt tidningen Östgöten — hos dom-kapitlet klagat öfver den behandling han fått röna af särskildt en af lärarne vid seminariet.

— *** Två fortsättningsskolor** finnas i Kalmar, en för gossar och en för flickor. Den förra förestås af hr Sunesson, den senare af fröken Viderström.

— *** Särskilda fabriksskolor** äro inrättade i Kalmar. Hr A. Nilsson och fröken Heyne undervisa i dessa 2½ timmar i veckan mot en ersättning af 100 kr. hvardera för läsår.

— *** Till inspektör** vid Kalmar folkskolor är antagen seminariadjunkten Joh. Vickbom mot en årlig ersättning af 600 kr. — Efter kyrkoherden N. S. Nordholm, som aflyttat från orten, har till inspektör vid Kristianstads folkskolor antagits regementspastorn A. M. Cedervall.

— **Landstings-småskollärlärarinneseminariet** i Kristianstad öppnades den 19 dennes. 42 elever äro antagna, deraf halfva antalet förut bevilstat anstalten. Lärare äro hrr N. F. Carl-ström från Lund och V. Fredriksson från Kri-stianstad.

— **Skollärarne** P. Ljungberg i Herslöf, J. C. Liljedahl i Glumslöf och Tholander i Qvis-tofta äro tillsammans med åtskilliga andra per-soner invalde i en komité, som skall uppgöra stadgar till en skiljemannadomstol eller förlik-ningsnämnd för några församlingar i Lands-kronatrakten.

— **I Helsingborgs folkskolor** undervisas 88 gossar och 293 flickor i slöjd.

— **Skolföreståndaren B. C. Rohde**, Göteborg, höll i onsdags i förra veckan i Kristinehamn ett föredrag om barnuppfostran.

— **Intresse för barnundervisningen** visar kronolänsmannen L. Vesterlund i Enånger bland annat derigenom, att han nu i flere år skänkt premier till fördelning bland skol-barnen.

— **Kyrkoherden P. Forsberg** i Onsala afled den 18 d:s, 64 år gammal. F. hade under närmare 20 år varit lärare vid Uddevalla folk-skola och derunder gjort sig synnerligen om-tyckt.

— **Ett nytt skolhus** med fyra salar kommer att uppföras i Ystad.

— **Första lärarinnan** vid Ystads folkskola för flickor får i lön 1,025 kr. med 125 kro-nors förhöjning hvar femte år, till dess 1,525 kr. uppnåtts.

— *** Skara stifts skollärareförenings** trettion-de årsmöte hålles i Mariestad den 26 och 27 instundande juli.